

Arrest

nr. 217 802 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, dient op 3 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 september 2018, met kennisgeving op 11 september 2018, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2015 werd ingediend door:

*B., S.F. (...) (R.R.: (...))
geboren te Paramaribo op (...).1993
wettelijk vertegenwoordiger van:
B., B.J.C. (...) (R.R. (...))
Geboren te Mol op (...).2014
adres: (...)
nationaliteit: Suriname*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Suriname; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Kingston (Jamaica). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar banden met België bijzonder groot zijn geworden, groter dan haar banden met Suriname waar zij al geruime tijd niet meer zou verblijven. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname waar zij ruim 20 jaar verbleef. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenzins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar jongere broer, haar jongere zus en haar moeder legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM, met name de eerbiediging van haar recht op een familie- en een gezinsleven nu zij haar moeder inwoont welke instaat voor haar zorg en opvoeding nu betrokkene in haar land van herkomst onvermogen zou zijn en omwille van haar gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om op zichzelf te overleven. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen

bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in casu haar moeder, haar jongere broer en haar jongere zus waarmee ze samenwoont. Echter, we stellen vast dat haar moeder, jongere broer en zus naar België kwamen in juni 2013 terwijl betrokkene pas in december 2013 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden van haar moeder te leven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...). Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat zij omwille van gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn op zichzelf te overleven. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou blijken dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat deze mantelzorg door haar moeder verschaft wordt. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden wegens gebrek aan bewijs. Wat betreft haar financiële afhankelijkheid van haar moeder verwijzen we naar de negatieve beslissing d.d. 18.12.2014 inzake haar aanvraag gezinshereniging waaruit duidelijk blijkt dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht werd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen stukken voor met betrekking tot haar vermeende financiële afhankelijkheid van haar moeder. Met betrekking tot haar in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen getuigenverklaringen voor. Betrokkene legt enkel twee verklaringen voor die betrekking hebben op haar tewerkstelling het bij OCMW en haar betrokkenheid bij het sociaal huis. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar moeder. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de moeder de zorg en opvoeding van haar dochter op zich genomen zou hebben. Er wordt echter niet aangetoond dat verzoekster zorg nodig zou hebben, noch dat deze door haar moeder zouden verstrekt worden. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005 nr 152.639).

Betrokkene beroept zich op medische elementen, met name op het feit dat zij zou lijden aan fysieke beperking, hetgeen haar zou bemoeilijken om een inkomen uit eigen arbeid te verwerven en dat zij zou lijden aan een cardiaal probleem waarvoor strikte opvolging en behandeling noodzakelijk zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor van het 'academisch ziekenhuis Paramaribo' d.d. 12.11.2012 en een attest van dr. C. (...) d.d. 16.06.2015. Echter, allereerst stellen we vast dat niet

duidelijk is of het medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. De voorgelegde attesten dateren van 2012 en uit 2015, betrokkene legt geen attesten voor waaruit blijkt dat zij momenteel een behandeling volgt. Bovendien stellen we vast dat het attest uit 2012 duidelijk stipuleert dat er 'geen consequenties' zijn van haar medische problematiek op dat ogenblik. Het attest uit 2015 stelt enkel 'in behandeling wegens een cardiaal probleem'. Dit element verhindert een verwijdering van het grondgebied niet gezien nergens wordt aangehaald dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene wel degelijk in staat is om betaalde arbeid te verrichten. Betrokkene legt namelijk loonfiches voor uit de periode van juni 2014 tot en met december 2014. De ingeroepen medische elementen kunnen door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene haalt aan dat zij als alleenstaande met kind, welke financieel ten laste is van haar moeder, in Suriname een vogel voor de kat zou zijn. Echter, het gaat hier om een loutere bewering dit niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve wijzen we erop dat de financiële afhankelijkheid van haar moeder reeds onderzocht werd door onze diensten in het kader van haar aanvraag tot gezinsherening en als onvoldoende werd beoordeeld. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde en dat zij niet onder de uitsluitingsgronden valt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en, integratie (met name het feit dat zij sinds december 2013 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij al het nodige gedaan zou hebben om zich ten volle te integreren, dat zij in België ook gewerkt zou hebben, dat zij zich zonder meer Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken gezien haar Surinaamse afkomst, dat zij reeds diverse arbeidsovereenkomsten afgesloten zou hebben, dat zij de vereiste capaciteiten tot het bekomen van een tewerkstelling zou bezitten, dat zij al het nodige zal doen om tewerkgesteld te worden, dat zij vrijwilligerswerk zou uitvoeren, dat zij een attest van inburgering voorlegt, dat zij in België naar de dokter en de tandarts zou gaan, dat zij stipt haar rekeningen zou betalen, dat zij lid zou zijn van een fitnessclub, dat zij aangesloten zou zijn bij de christelijke mutualiteit, dat zij zich actief zou inzetten om in België te werken en een sociaal leven op te bouwen, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat zij zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving en dat zij een bewijs van tewerkstelling voorlegt evenals een afsprakennota vrijwilligers, verschillende loonfiches, twee getuigenverklaringen, haar inburgeringscontract, haar attest van aanmelding bij het onthaalbureau, een lidmaatschapsovereenkomst Body-Gym) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 8 van het EVRM geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart (stuk 1), nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend; Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster;

Dat verzoekster thans 5 jaar in België verblijft en alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Suriname onbestaande zijn geworden;

Dat bovendien zowel de moeder van verzoekster, evenals haar broer en zus legaal in België verblijven, waarmee zij samenwoont en een hecht gezin vormt;

Dat terugkeer naar haar land van herkomst ter aanvraag dan ook onvermijdelijk zou betekenen dat verzoekster zou worden gescheiden van haar familie;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending zou inhouden van artikel 8 EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat en zonder meer stelt dat verzoekster heden probleemloos een reis kan ondernemen en nadat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwet, kan terugkeren;

Dat het evenwel voor verzoekster een moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen, indien zij voor lange tijd van haar moeder en stiefvader zou worden gescheiden, waarvan zij immers financieel afhankelijk is en waarmee zij immers sinds 11 maart 2014 officieel samenwoont;

Dat verzoekster bovendien lijdt aan fysieke beperkingen, hetgeen haar hoe dan ook bemoeilijkt om een inkomen uit eigen arbeid te verwerven, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat verzoekster inderdaad lijdt inderdaad aan een cardiaal probleem, waardoor strikte opvolging en behandeling noodzakelijk is;

Dat verzoekster bovendien reeds 5 jaar op hetzelfde adres als haar moeder en stiefvader woont, hetgeen des te meer aantoonde dat verzoekster, ten laste is van haar stiefvader!

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van zijn familie, met alle gevolgen van dien;

Dat verzoekster met haar moeder, stiefvader, broer en zus een gezin vormt, hetgeen in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoekster dan ook niet mogelijk is om in Suriname een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt, hetgeen immers onvermijdelijk, een scheiding van haar moeder, stiefvader, broer en zus vormt;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoekster te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Suriname, meer nog zelfs naar Jamaica om aldaar haar aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen, temeer nu verzoekster reeds meer 5 jaar in België verblijft;

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoekster indien zij haar verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van haar familie, waarvan zij financieel afhankelijk is, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Dat verzoekster, in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert, dan ook wel degelijk aantoonde in welke zin artikel 8 EVM bij terugkeer naar Suriname zou worden geschonden;

Dat daarnaast het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich situeert in België; Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden; Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig is om haar uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoekster dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Kingston, Jamaica, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;"

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Dat het voor verzoekster inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar Suriname, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Dat de moeder, stiefvader, broer en zus van verzoekster in België verblijven en alhier over een verblijfsvergunning beschikken;

Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoekster meer in Suriname verblijven;

Dat eisen dat verzoekster terugkeert naar Suriname dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoekster een scheiding betekent van haar gezin met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;"

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar haar familie, welke over een verblijfsvergunning beschikken, verblijven, enorm is;"

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot deze middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Zij geeft een theoretisch betoog omtrent de buitengewone omstandigheid en betoogt dat er geen rekening gehouden werd met haar specifieke situatie. Zij verwijst hierbij naar haar verblijf van 5 jaar in België, haar integratie, de onbestaande banden in Suriname, en het legaal verblijf van haar moeder, stiefvader, broer en zus in België. Het volledige sociale leven zou zich in België afspelen. Zij zou tevens een cardiaal probleem hebben waarvoor strikte opvolging en behandeling noodzakelijk is.

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat de band met België bijzonder groot geworden is, haar moeder, stiefvader, broer en zus er over een verblijfsvergunning beschikken en zij geen naaste familieleden meer hebben in Suriname zou hebben.

In een derde middel haalt verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de voor hem nadelige gevolgen van de beslissing niet in overeenstemming zijn met de doelen ervan.

De drie middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing gemotiveerd werd omtrent de elementen van integratie, lang verblijf, de in België opgebouwde banden, verzoeksters familie en de financiële afhankelijkheid van haar moeder. Er werd verder gemotiveerd dat verzoeksters vader en zus C. (...) nog steeds in Suriname verblijven.

Verzoekster beperkt zich thans tot het opnieuw opwerpen van die elementen, zonder de motivering voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen. Met dergelijk vaag betoog maakt zij geen schending aannemelijk van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat er rekening werd gehouden met verzoeksters legaal in België verblijvende familieleden en er gesteld werd dat:

"Het feit dat haar jongere broer, haar jongere zus en haar moeder legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...) De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in casu haar moeder, haar jongere broer en haar jongere zus waarmee ze samenwoont. Echter, we stellen vast dat haar moeder, jongere broer en zus naar België kwamen in juni 2013 terwijl betrokkene pas in december 2013 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden van haar moeder te leven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...)."

Verzoekster toont geen schending van artikel 8 EVRM aan.

Aangaande haar gezondheidsproblemen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat zij omwille van gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn op zichzelf te overleven. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou blijken dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat deze mantelzorg door haar moeder verschaft wordt. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden wegens gebrek aan bewijs."

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aantoont met welke gekende feiten en elementen verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Verzoekster heeft kennis van die motieven waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar zij inhoudelijk kritiek uit, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

“Waar verzoekers ook de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301)

De drie middelen zijn ongegrond.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de middelen acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een uitgebreide motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens verrat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot stereotype formuleringen en dat niet afdoende werd gemotiveerd aangaande de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen (zie ook verder).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet voorligt.

De materiële motivering wordt samen onderzocht met de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, en in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aansvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst of plaats van oponthoud heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de verwerende partij redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar specifieke situatie.

Waar zij zich echter beperkt tot een loutere herhaling van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag als buitengewone omstandigheden aanvoerde, vermag zij niet de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“De elementen van lang verblijf en, integratie (met name het feit dat zij sinds december 2013 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij al het nodige gedaan zou hebben om zich ten volle te integreren, dat zij in België ook gewerkt zou hebben, dat zij zich zonder meer Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken gezien haar Surinaamse afkomst, dat zij reeds diverse arbeidsovereenkomsten afgesloten zou hebben, dat zij de vereiste capaciteiten tot het bekomen van een tewerkstelling zou bezitten, dat zij al het nodige zal doen om tewerkgesteld te worden, dat zij vrijwilligerswerk zou uitvoeren, dat zij een attest van inburgering voorlegt, dat zij in België naar de dokter en de tandarts zou gaan, dat zij stipt haar rekeningen zou betalen, dat zij lid zou zijn van een fitnessclub, dat zij aangesloten zou zijn bij de christelijke mutualiteit, dat zij zich actief zou inzetten om in België te werken en een sociaal leven op te bouwen, dat zij hier een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, dat zij zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving en dat zij een bewijs van tewerkstelling voorlegt evenals een afsprakennota vrijwilligers, verschillende loonfiches, twee getuigenverklaringen, haar inburgeringscontract, haar attest van aanmelding bij het onthaalbureau, een lidmaatschapsovereenkomst Body-Gym) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Waar de verzoekende partij herhaalt dat zij samen met haar moeder in België verblijft en dat haar broer en zus ook legaal in België verblijven, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij hieromtrent het volgende stelde in de bestreden beslissing:

“Het feit dat haar jongere broer, haar jongere zus en haar moeder legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om

terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig of onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM, met name de eerbiediging van haar recht op een familie- en een gezinsleven nu zij haar moeder inwoont welke instaat voor haar zorg en opvoeding nu betrokkene in haar land van herkomst onvermogen zou zijn en omwille van haar gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om op zichzelf te overleven. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in casu haar moeder, haar jongere broer en haar jongere zus waarmee ze samenwoont. Echter, we stellen vast dat haar moeder, jongere broer en zus naar België kwamen in juni 2013 terwijl betrokkene pas in december 2013 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden van haar moeder te leven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...). Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat zij omwille van gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn op zichzelf te overleven. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou blijken dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat deze mantelzorg door haar moeder verschaft wordt. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden wegens gebrek aan bewijs. Wat betreft haar financiële afhankelijkheid van haar moeder verwijzen we naar de negatieve beslissing d.d. 18.12.2014 inzake haar aanvraag gezinshereniging waaruit duidelijk blijkt dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht werd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen stukken voor met betrekking tot haar vermeende financiële afhankelijkheid van haar moeder. Met betrekking tot haar in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen getuigenverklaringen voor. Betrokkene legt enkel twee verklaringen voor die betrekking hebben op haar tewerkstelling het bij OCMW en haar betrokkenheid bij het sociaal huis. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar moeder. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, ^zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de de moeder de zorg en opvoeding van haar dochter op zich genomen zou hebben. Er wordt echter niet aangetoond dat verzoekster zorg nodig zou hebben, noch dat deze door haar moeder zouden verstrekt worden. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen,, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de

Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005 nr 152.639)."

Ook waar de verzoekende partij voorhoudt dat haar banden met Suriname onbestaande zijn geworden, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar banden met België bijzonder groot zijn geworden, groter dan haar banden met Suriname waar zij al geruime tijd niet meer zou verblijven. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene is immers geboren en getogen in Suriname waar zij ruim 20 jaar verbleef. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenzins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Zij herhaalt ten slotte dat zij medische problemen zou hebben waarvoor een strikte behandeling en opvolging noodzakelijk zouden zijn en die haar beperken een inkomen uit arbeid te bekomen, terwijl de verwerende partij hieromtrent het volgende stelde in de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich op medische elementen, met name op het feit dat zij zou lijden aan fysieke beperking, hetgeen haar zou bemoeilijken om een inkomen uit eigen arbeid te verwerven en dat zij zou lijden aan een cardiaal probleem waarvoor strikte opvolging en behandeling noodzakelijk zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor van het 'academisch ziekenhuis Paramaribo' d.d. 12.11.2012 en een attest van dr. C. (...) d.d. 16.06.2015. Echter, allereerst stellen we vast dat niet duidelijk is of het medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van dit element. De voorgelegde attesten dateren van 2012 en uit 2015, betrokkene legt geen attesten voor waaruit blijkt dat zij momenteel een behandeling volgt. Bovendien stellen we vast dat het attest uit 2012 duidelijk stipuleert dat er 'geen consequenties' zijn van haar medische problematiek op dat ogenblik. Het attest uit 2015 stelt enkel 'in behandeling wegens een cardiaal probleem'. Dit element verhindert een verwijdering van het grondgebied niet gezien nergens wordt aangehaald dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene wel degelijk in staat is om betaalde arbeid te verrichten. Betrokkene legt namelijk loonfiches voor uit de periode van juni 2014 tot en met december 2014. De ingeroepen medische elementen kunnen door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden."

De verzoekende partij laat telkens na deze concrete motivering te weerleggen en beperkt zich tot een loutere herhaling van elementen die zij aanvoerde in de aanvraag en waarover de verwerende partij zich buigt in de bestreden beslissing. Zij toont evenmin aan met welke elementen, eigen aan haar situatie, de verwerende partij volgens haar geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet inzien hoe de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het door de verzoekende partij aangehaalde arrest nr. 49.821 van 13 juli 1993 van de Raad van State waaruit zij afleidt dat bij een beslissing omtrent regularisatie rekening dient gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn opgebouwd in België in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie ook verder).

In zoverre zij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De Raad merkt verder op dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad stelt hierbij vast dat

de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Tevens herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing onvermijdelijk tot gevolg heeft dat zij wordt gescheiden van haar familie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins een permanente scheiding tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende familieleden tot gevolg heeft. Zoals de verwerende partij overigens geheel terecht opmerkt in de bestreden beslissing kan de verzoekende partij – nadat zij de aanvraag heeft ingediend in de bevoegde diplomatieke post in haar land van herkomst of oponthoud in het buitenland en zij zich in regel heeft gesteld – op legale wijze naar België reizen. Zij verduidelijkt allermist waaruit het moeilijk te herstellen nadeel zou bestaan dat zij meent te zullen ondervinden moest zij van haar moeder en stiefvader worden gescheiden, laat staan dat zij hiervan bewijzen naar voor brengt. Evenmin verduidelijkt, laat staan staft zij waarom zij meent dat er sprake is van een “prangende humanitaire situatie” nu zij haar aanvraag niet in België kan indienen.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het louter feit dat zij vijf jaar op hetzelfde adres woont als haar moeder en stiefvader aantoonst dat zij ten laste is van haar stiefvader. De Raad herhaalt dat de verwerende partij omtrent deze bewering motiveerde dat *“Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat zij omwille van gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn op zichzelf te overleven. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou blijken dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat deze mantelzorg door haar moeder verschaft wordt. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden wegens gebrek aan bewijs. Wat betreft haar financiële afhankelijkheid van haar moeder verwijzen we naar de negatieve beslissing d.d 18.12.2014 inzake haar aanvraag gezinshereniging waaruit duidelijk blijkt dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht werd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen stukken voor met betrekking tot haar vermeende financiële afhankelijkheid van haar moeder.”* De verzoekende partij weerlegt deze motivering allermist en kan niet worden gevolgd dat het louter inwonen bij genoemde personen aantoonst dat zij ten laste zou zijn van haar stiefvader.

Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst in geval van een terugkeer nergens zou terechtkunnen of dat zij nood zou hebben aan *“humanitaire hulp en duurzame infrastructuur”* om haar op te vangen, daargelaten de vraag of deze hulp en infrastructuur al dan niet beschikbaar zou zijn. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing verder op dat in het land van herkomst nog verschillende familieleden, waaronder haar vader en zus, wonen en dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in Suriname op wie zij zou kunnen rekenen. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet. Een loutere ontkenning en de stelling dat zij nergens zou terechtkunnen is niet voldoende om de motivering voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zodoende is het geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire

bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen.

De bewering van de verzoekende partij dat zij zich Belg voelt en zich zo gedraagt doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, net als de bewering dat het programma inzake vrijwillige terugkeer haar geen garanties kan bieden dat zij kan terugkeren.

Daargelaten het feit dat arresten van de Raad in onze continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij gelet op het voorgaande niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet strookt met een niet nader bepaald arrest van 29 oktober 2007, waarin de Raad zou aangegeven hebben dat bij de beslissing inzake een regularisatieaanvraag alle elementen van het dossier in rekening moeten worden gebracht, inclusief de duur van het verblijf in België, de integratie en de sociale bindingen met België. Uit het voorgaande blijkt immers dat de verzoekende partij al deze elementen heeft betrokken, maar oordeelde dat deze geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen, motivering die door de verzoekende partij geenszins werd weerlegt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt wordt op het volgende gewezen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij wijst erop dat haar moeder, stiefvader, broer en zus in België verblijven en dat zij hier over een verblijfsvergunning beschikken. Zij stelt dat geen dichte familieleden meer in Suriname verblijven.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, par. 34). Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. Hierbij motiveerde de verwerende partij dat het feit dat genoemde familieleden in België verblijven niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen de verzoekende partij gelet op het voorgaande niet weerlegt. Met betrekking tot het aangevoerde artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing uitvoerig als volgt:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM, met name de eerbiediging van haar recht op een familie- en een gezinsleven nu zij haar moeder inwoont welke instaat voor haar zorg en opvoeding nu betrokkene in haar land van herkomst onvermogen zou zijn en omwille van haar gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om op zichzelf te overleven. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Betrokkene heeft inderdaad familieleden in België, in casu haar moeder, haar jongere broer en haar jongere zus waarmee ze samenwoont. Echter, we stellen vast dat haar moeder, jongere broer en zus naar België kwamen in juni 2013 terwijl betrokkene pas in december 2013 naar België kwam. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden van haar moeder te leven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij nog verschillende familieleden heeft in het land van herkomst, waaronder haar vader en haar zus C. (...). Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat zij omwille van gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn op zichzelf te overleven. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Betrokkene legt geen enkel attest voor waaruit zou blijken dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat deze mantelzorg door haar moeder verschaft wordt. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden wegens gebrek aan bewijs. Wat betreft haar financiële afhankelijkheid van haar moeder verwijzen we naar de negatieve

beslissing d.d. 18.12.2014 inzake haar aanvraag gezinshereniging waaruit duidelijk blijkt dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht werd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen stukken voor met betrekking tot haar vermeende financiële afhankelijkheid van haar moeder. Met betrekking tot haar in België opgebouwde sociale leven legt betrokkene geen getuigenverklaringen voor. Betrokkene legt enkel twee verklaringen voor die betrekking hebben op haar tewerkstelling het bij OCMW en haar betrokkenheid bij het sociaal huis. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat haar netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar moeder. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat de moeder de zorg en opvoeding van haar dochter op zich genomen zou hebben. Er wordt echter niet aangetoond dat verzoekster zorg nodig zou hebben, noch dat deze door haar moeder zouden verstrekt worden. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005 nr 152.639)."

Dit werd door de verzoekende partij evenmin weerlegt. Ook in het verzoekschrift voert de verzoekende partij overigens geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan die door de verwerende partij nog niet werden beoordeeld.

Een schending van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij genoemde elementen – waarvan kan worden aangenomen dat zij het privéleven van de verzoekende partij betreffen - gemotiveerd in de bestreden beslissing, namelijk waarom zij geen buitengewone omstandigheden uitmaken die het indienen van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen, motivering die de verzoekende partij blijkens het voorgaande niet weerlegt. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, en werkervaringen en studies heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake

kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Een schending van het privéleven blijkt evenmin.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij ten slotte verwijst naar "*het bestreden bevel*", dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat de verzoekende partij middels voorliggend verzoekschrift geen beroep indiende tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. De grief omtrent een bestreden bevel is dan ook niet dienstig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU